

Mand har Lyft til at holde Daabyr, Kronbyr eller andre saadanne høivelbaarne Bæster (Katter), saa kan han holde dem indelukkede paa sin Bildtbane; men det er ingenlunde sagt, at han, fordi han har Lyft til at holde dem, til Tab for Staten skal kunne underholde dem paa Andres Marker. Forsaavidt detsamme ærede Medlem har sagt, at han ogsaa vilde have, at der skulde erstattes den Skade, som Raabyr kunne gjøre paa Plantninger, henstiller jeg til ham, om vel nogen Mand kan oplyse, om det er hans egne Faar eller Andres Raabyr, der have gaaet og afædt hans Træer. Jeg har aldrig, efter min Erfaring, af den Land, der sættes af et Raabyr eller af et Faar eller af et andet Kreatur, kunnet see, hvilket Dyr det var. — Jeg har endvidere imod dette Forslag, at det forekommer mig, at der dog maa ligge noget saare Fortrædigende deri for Jagteieren, som ogsaa allerede tidlige er bemærket af en anden æret Deputeret. Jeg vil henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa, at det isærdeles er Hs. Majestæt Kongen, som har Daabyr og Kronvildt. Lader os nu antage, at Hs. Majestæt vilde gjøre sig den Fornøielse at jage i sine Skove, saa kunde det jo tænkes, at netop denne Dag ogsaa var en Festdag for hans Bønder; de kunde slaa deres Telte op rundt omkring paa Linien, og tage deres Netsvidner med, for at notere alle de Dyr, som kom spadserende over deres Marker. Jeg henstiller til det ærede Thing, hvorvidt det maatte finde det passende og anstændigt, at noget Saadant skee — og at det kan skee, det troer jeg Enhver vil indrømme.

Premierministeren: Jeg vilde blot, i Indenrigsministerens Fraværelse, i Anledning af det, som af et æret Medlem er anført i

Henseende til Skadeserstatningen, tillade mig at bemærke, at det aldrig har været Ministeriets Mening at indskrænke Skadeserstatningen til de tre enkelte nævnte Ting, men at disse kun ere nævnte eksempelvis som de, der sædvanligst kunne gjøre Skade. Det er jo en Selvfølge, at, dersom der ved Udøvelsen af en Ret skeer Treddiemand Skade, saa maa Udøveren af Retten erlægge Skadeserstatning.

Schytte: Naar det atter og atter stilles os for Die, at det er vanskeligt, at udfinde practiske Regler for Bildtskade, saa vil jeg ikke negte, at de eiendommelige Forhold jo vistnok af Alle maa erkjendes at lægge store Hindringer i veien derfor; men det forekommer mig virkelig ogsaa, at man herved overseer, at, hvor Erstatningspørgsmaal i Almindelighed skulle afgjøres, finde lignende Vanskeligheder ogsaa Sted, og at der vistnok ikke gives noget som helst Tilfælde, hvor man kan sige, at Erstatningen i et givet Tilfælde er let at udfinde eller fuldkommen tilfredsiggørende for de Paagjældende. Det er dog en Betragtning, som, naar man skal votere om Loven om Skadeserstatning i et specielt Tilfælde, ogsaa maa staae os for Die. Jeg mener ikke, at vi her kunne gjøre videre, end for det Første at udfæste den Regel, at Erstatning skal gives, og for det Andet gaae saa nær som muligt i at bestemme, paa hvilken Maade og under hvilke Omstændigheder dette skal skee. Jeg troer fremdeles, at det saameget mere maa ansees for en vundgaaelig Nødvendighed, at Erstatningsparagraphen ei maa optages, som den Udvei, det ærede Udvalg vilde have gaaet, for paa en anden Maade at værne om Brugerens Ret, nemlig ved dets Forslag til en ny § 2, ikke er bleven bifaldet af Thinget.